

Sygn. akt II W 569/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Wojciech Langer

Protokolant st. sekr. sądowy Elżbieta Kwiatkowska

w obecności oskarżyciela --

po rozpoznaniu dnia 02. 04. 2015 r., 09. 06. 2015 r. i 26. 11. 2015 r. na rozprawie

sprawy przeciwko

M. P.

s. K. i A. z domu K.

ur. (...) G.

zam. Z. 606

obwinionego o to, że:

1) Do dnia 16 maja 2014r. w miejscowości Z. będąc właścicielem nieruchomości oznaczonej numerem 241 nie dopełnił obowiązku wyposażenia jej w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych, spełniający określone wymagania oraz pozbywania się zebranych na terenie nieruchomości nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi poprzez wylewanie ich na teren łąki należącej do H. K..

tj. o wykroczenie z art. 10 ust.2 w zw. z art. 5 ust.1 pkt 2 i 3b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2) Do dnia 16 maja 2014r. w m. Z. będąc właścicielem nieruchomości oznaczonej numerem 241 nie posiadał zbiornika na gnojowicę naruszając warunki przechowywania nawozu naturalnego.

tj. o wykroczenie z art. 41 pkt. 11 w zw. z art. 25 ust.1 ustawy o nawozach i nawożeniu

I. obwinionego M. P. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 wniosku o ukaranie polegającego na tym, że do dnia 16 maja 2014 r. w Z. na terenie nieruchomości oznaczonej nr 241 doprowadził do wylewania nieczystości na teren nieruchomości należącej do H. K. to jest wykroczenia z art. 75 §1 kw i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych,

II. uniewinnia obwinionego M. P. od popełnienia wykroczenia zarzucanego mu w punkcie 2 wniosku o ukaranie i w tym zakresie kosztami postępowania na podstawie art. 118 §2 kpw obciąża Skarb Państwa,

III. na zasadzie art.624 §1 kpk w zw. z art.119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w zakresie punktu I wyroku,

IV. Na podstawie art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adw. K. N. kwotę 309, 96 (trzysta dziewięć 96/100) złotych w tym 57, 96 złotych podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 listopada 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

H. K. mieszka w Z., w sąsiedztwie K. P., ojca M. P.. Na terenie posesji K. P., około 1,5 metra od ogrodzenia z działką H. K. znajduje się szambo. Na tej posesji brak jest zbiornika na gnojowicę. M. P., w nieustalonym okresie, do dnia 16 maja 2014r. wypompowywał nieczystości z opisanego wyżej szamba i wylewał je na działkę H. K.. W związku z tym zdarzeniem na miejscu interweniowała Policja.

Dowody:

zeznania H. K.: k. 6-7, 93; częściowo wyjaśnienia M. P.: k. 12-13, 93; częściowo zeznania K. P.: k. 93; zeznania E. K.: k. 94; zeznania P. M.: k. 94; zdjęcia: k. 3-4, 32-35, 50-51, 72-73, 106, 138-139, 146-147;

M. P. posiada cechy zaburzeń urojeniowych, które z czasem mogą prowadzić do napięcia, drażliwości, zachowań agresywnych, czego jednak u niego nie stwierdzono. Poziom umysłowy M. P. znajduje się zakresie dolnej granicy normy. W czasie objętym zarzutami miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowody:

opinia biegłego lekarza psychiatry: k. 58-60;

M. P. po postawieniu mu zarzutu nie przyznał się do jego popełnienia i wyjaśnił (k. 12-13), że właścicielem posiadłości w Z. pod numerem 241 jest jego ojciec K. P.. Dodał też, że wójt nie zgadza się na ofosowanie i przyłączenie kanalizacji, a także, że E. K. nie zgadza się na wykonanie kanalizacji. M. P. oświadczył, że na posesji znajduje się zbiornik na gnojowicę.

Przed Sądem obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił (k. 93), że nie jest właścicielem nieruchomości, która należy do jego ojca. Dodał, że wtedy były powódzie, woda lała się przez podwórko, zdarzenia te były spowodowane opadami deszczu, potok szedł przez ich posesję. M. P. oświadczył, że mieszka 500 m od ojca w domu, który wynajmuje od ojca, sam nie jest właścicielem żadnego gospodarstwa rolnego.

Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne w części w jakiej odnosi się on do tego, kto jest właścicielem działki opisanej we wniosku o ukaranie. M. P. podał stanowczo, że właścicielem jest jego ojciec, co znalazło potwierdzenie także w innych dowodach. Obwiniony nie odniósł się bezpośrednio do zdarzeń opisanych we wniosku o ukaranie, stwierdzając jedynie, że doszło do nich na skutek opadów. Sąd uznał to za realizację obranej linii obrony, której celem jest odsunięcie od siebie odpowiedzialności. Dlatego też ustalenia w tym zakresie zostały poczynione w oparciu o inne, opisane niżej, wiarygodne dowody.

Kluczowym dowodem w niniejszej sprawie były zeznania H. K.. Opisała ona szczegółowo działkę należącą do K. P., a także znajdujące się na niej szambo, dodała przy tym stanowczo, że na działce tej nie ma oddzielnego zbiornika na gnojowicę. Pokrzywdzona stwierdziła, że M. P., syn właściciela działki wypompowywał na jej posesję nieczystości z szamba, wskazała przy tym urządzenie jakim to robił. Dodała, że widziała obwinionego wylewającego nieczystości. Jej zeznania pośrednio potwierdzili wezwani na miejsce policjanci, a także dokumentacja fotograficzna. Dlatego też Sąd uznał relację pokrzywdzonej za w pełni wiarygodną i dokonał na jej podstawie kluczowych ustaleń faktycznych, zwłaszcza zaś tego kto i kiedy wypompowywał nieczystości z szamba na jej posesję. Podobnie Sąd ocenił i wykorzystał zeznania jej męża E. K..

K. P., ojciec obwinionego, potwierdził, że posesja wymieniona we wniosku o ukaranie należy do niego, nie do syna, który pomaga mu w gospodarstwie. Podał też, że nikt z tej posesji, w maju 2014r. nie wylewał nieczystości na działkę H. K.. Sąd uznał jego zeznania, w zakresie kwestii własności za wiarygodne. Inaczej Sąd zaś ocenił relację tego świadka, kiedy w sposób stanowczy zaprzeczył, by ktoś z ich działki w maju 2014 wylewał nieczystości na działkę pokrzywdzonej. Zeznania w tej części są niewiarygodne, gdyż pozostają w sprzeczności z jednoznaczną relacją H. K., która widziała obwinionego przepompowującego nieczystości.

P. M., policjant wezwany na miejsce zdarzenia przez pokrzywdzoną, opisał w swoich zeznaniach przebieg interwencji. W takim zakresie jego zeznania, jako wiarygodne, stały się podstawą dokonanych wyżej ustaleń.

W toku postępowania zasięgnięto opinii biegłego lekarza psychiatry, w związku z wątpliwościami co do stanu psychicznego obwinionego. Biegły zapoznał się z dokumentacją medyczną M. P. i przebadał go w warunkach ambulatoryjnych. Na tej podstawie stwierdził u niego cechy zaburzeń urojeniowych, które mogą prowadzić do napięć, drażliwości, zachowań agresywnych, czego jednak nie stwierdził, poziom umysłowy obwinionego określony został w dolnej granicy normy. Biegły uznał, że M. P. w czasie objętym wnioskiem o ukaranie miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Sąd uznał jego opinię za pełną, jasną i rzetelną, podzielił zawarte w niej wnioski i wykorzystał je przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd posłużył się zdjęciami, dokumentacją dotyczącą własności gruntu.

Sąd zważył co następuje.

M. P. został obwiniony o to, że:

1. do dnia 16 maja 2014r. w miejscowości Z., będąc właścicielem nieruchomości oznaczonej nr 241, nie dopełnił obowiązku wyposażenia jej w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych, spełniający określone wymagania oraz pozbywania się zebranych na terenie nieruchomości nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi, poprzez wylanie ich na teren łąki należącej do H. K., to jest o wykroczenie z art. 10 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach,
2. do dnia 16 maja 2014r. w miejscowości Z., będąc właścicielem nieruchomości oznaczonej numerem 241, nie posiadał zbiornika na gnojowicę, naruszając warunki przechowywania nawozu naturalnego, to jest o wykroczenie z art. 41 pkt 11 w zw. z art. 25 ust. 1 ustawy o nawozach i nawożeniu.

Na wstępie tej części rozważań stwierdzić należy, że przedmiotem postępowania w sprawach o wykroczenia jest zdarzenie historyczne opisane we wniosku o ukaranie. Opis czynu zawarty we wniosku, a także jego kwalifikacja prawna, nie są wiążące dla Sądu orzekającego, który winien ocenić to zdarzenie historyczne bez względu na to czy ma dokonać w jego opisie lub kwalifikacji prawnej zmian.

Odnosząc się do pierwszego z czynów wymienionych we wniosku o ukaranie, to nie ulega wątpliwości, że dotyczył on zachowania polegającego na wylaniu ze zbiornika bezodpływowego nieczystości, na działkę pokrzywdzonej. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego na działce ojca obwinionego (bezsprzeczne jest, że działka ta nie należy do M. P.) znajduje się szambo, z którego przed 16 maja 2014r. M. P. wypompowywał, a więc doprowadził do wylania, nieczystości na teren nieruchomości należącej do H. K.. Zachowanie to, nie mogło wypełnić znamion wykroczenia wskazanego we wniosku o ukaranie, gdyż ten typ czynu zabronionego ma charakter indywidualny i może być popełniony jedynie przez właściciela nieruchomości, a takim M. P. nie jest. Nie ulega wątpliwości, że to on wylewał nieczystości z szamba (czego dowodzą zeznania pokrzywdzonej i jej męża). Jego czyn wypełnił w związku z tym znamiona wykroczenia z art. 75 § 1 kw. Był on przy tym zawiniony i społecznie szkodliwy. M. P. w chwili jego popełnienia był poczytalny, nie zachodzą więc żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające zdolność ponoszenia przez niego winy. Jego zachowanie godziło w bezpieczeństwo sąsiadów, zwłaszcza H. K., na której grunt wylał on nieczystości z szamba. Obwiniony popełnił więc wykroczenie z art. 75 § 1 kk.

Sąd wymierzył mu za to karę 100 zł grzywny, uwzględniając przy tym zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające. Do tych pierwszych należy zaliczyć stwierdzone u niego przez biegłego cechy zaburzeń urojeniowych, które nie wpływają na poczytalność, ale winny być uwzględnione przy wymiarze kary. Okolicznością obciążającą było zaś celowe, przy pomocy pompy, wylwanie nieczystości. Orzeczona kara jest sprawiedliwa, adekwatna do wagi czynu, jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Wykonanie tej kary pomoże obwinionemu zrozumieć nie tylko nieopłacalność, ale przede wszystkim naganność swojego postępowania, tak by nie dochodziło do podobnych zdarzeń w przyszłości.

Co się zaś tyczy czynu opisanego w pkt 2 wniosku o ukaranie, to art. 41 pkt 11 w zw. z art. 25 ust. 1 ustawy o nawozach i nawożeniu penalizują zaniechanie wykonania obowiązku przez właściciela nieruchomości. Jak ustalono obwiniony nie jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości, gdyż należy ona do jego ojca K. P., dlatego też Sąd uniewinnił M. P. od tego zarzutu obciążając w tym zakresie kosztami Skarb Państwa.

Mając na uwadze sytuację materialną obwinionego, który jest bezrobotny, nie ma dochodów, Sąd zwolnił go w całości od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania. Uiszczenie tych kosztów byłoby dla M. P., zobowiązanego do wykonania kary grzywny, zbyt uciążliwe.

Obwiniony w toku postępowania sądowego na które złożyły się trzy rozprawy, był reprezentowany przez obrońcę z urzędu adw. K. N.. Koszty tak udzielonej pomocy prawnej nie zostały uiszczone, dlatego też Sąd zasądził od Skarbu Państwa na jej rzecz kwotę 309,96 zł, w tym 57,96 zł podatku VAT. Na kwotę tę złożyło się 180 zł za udział w pierwszym dniu rozprawy, 72 zł za udział w kolejnych dwóch dniach rozprawy, oraz wymieniona wyżej kwota podatku.

SSR Wojciech Langer

G., 8 stycznia 2016r.

(urlup sędziego do 18 do 31 grudnia 2015r.)

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

a. Obwinionemu,

b. Obrońcy,

2. K.. 7 dni.